

Textul poartă două însemnări, după secolul al XV-lea, la f. 4 v și 6, pe marginile de jos (vezi fot. 10), conținând indicații pentru folosirea acestor fragmente de evanghelie.

11. *Fragment din Vechiul Testament de la Rîșnov*, sec. XIV, B.A.R., ms. sl. 677.

A fost descris de P. P. Panaitescu, în vol. II al catalogului, rămas în manuscris.

S-au păstrat numai 4 file (19 × 13 cm.), foarte deteriorate, scrise pe pergament cenușiu, de calitate inferioară, în scriere semiuncială, 28 rînduri pe pagină, cu inițiale de tip sud-slav, în rădăciniu și roșu (vezi fot. 11).

P. P. Panaitescu afirma despre locul scrierii că este necunoscut. În urma analizei lingvistice și paleografice am ajuns la concluzia că acest manuscris a fost copiat în Transilvania.

Cuprinde pasaje din Vechiul Testament, și anume: profetul Isaia (f. 1—1v), Cartea I a regilor (f. 1v), profetul Daniil (f. 2), Numere (f. 2—2v), profetul Miheia (f. 2v), profetul Isaia (f. 3), profetul Ieremia (f. 3 v), profetul Daniil (f. 3v—4), Ieșire (f. 4—4v); printre aceste fragmente sînt intercalați psalmi la f. 3 și 4v.

Limba prezintă unele elemente ale redacției sîrbocroate:

— denazalizarea $\rho > u$ ($j\rho > ju$): мимондоу, разоумкють, боудоу (f. 1), злю, странаюу, вескикюше, бюдет (f. 2), въздвигоу же се (f. 4 v), въсоу силоу, подь водою (f. 4), събероуть, раждаюште (f. 2 v), поуть (f. 3 v);

— denazalizarea $\epsilon > e$: се, прѣходяще, посла ме (f. 1) князь (f. 2 v), десеть (f. 4 v);

— trecerea sporadică a lui $y > i$ și confuzia celor două litere: ти (f. 3 v), тисоуцихъ (f. 2 v), изьде (f. 3), езьци (f. 4 v).

12. *Psaltire cu tilc*, sec. XIV, B.A.R., ms. sl. 205.

A fost descrisă de Fr. Miklosich, în revista „Starine“ (Zagreb, IV, 1872, p. 29—62)¹, A. Jacimirskij (p. 345—351), P. P. Panaitescu (vol. I, p. 300—301) și publicată de V. Jagić, în 1907².

Este scrisă în anul 1346, la Borici (Serbia), pentru Branko Mladenović.

Limba prezintă trăsăturile caracteristice ale redacției sîrbocroate:

— denazalizarea $\rho > u$ ($j\rho > ju$): моужь, начинихоу (f. 1v), несоуцоу, спасаюу (f. 12), немогоуть (f. 16);

— denazalizarea $\epsilon > e$ ($j\epsilon > je$): жьникъ (f. 2), зьбоудешь ме (f. 25 v); de menționat că vocalele nazale nu mai apar nici grafic;

— generalizarea ierului mic;

— foarte rar, transformarea $y > i$ și confuzia celor două litere: питати 'a întreba' (f. 3), ти (f. 38), птыце (f. 15 v).

13. *Apocalipsul cu tilc al lui Andrei al Alexandriei*, sec. XIV, B.A.R., ms. sl. 100.

A fost descris de A. Jacimirskij (p. 653—656) și de P. P. Panaitescu (vol. I, p. 127—128). Pornind de la însemnarea existentă la finele manuscrisului

¹ Despre interesul manifestat de Fr. Miklosich pentru acest manuscris, în urma descrierii făcute de către Al. Odobescu, vezi G. Mihăilă, *Din legăturile lui Fr. Miklosich cu A. I. Odobescu, B. P. Hasdeu și Ioan Bogdan*, în „Romanoslavica“, XII, 1965, p. 235—238.

² V. Jagić publicînd *Psalterium Bononiense* (Viena—Berlin—Petersburg, 1907), pe lingă textul de bază a dat și variante, printre care și acest text, denumit de editor „Codex Bucurestinus“.